

Secret Scouts en De Verloren Leonardo

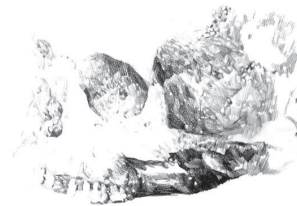
www.secretscouts.nl

secretScouts

EN DE VERLOREN LEONARDO

—
DEEL 1

DNKIND

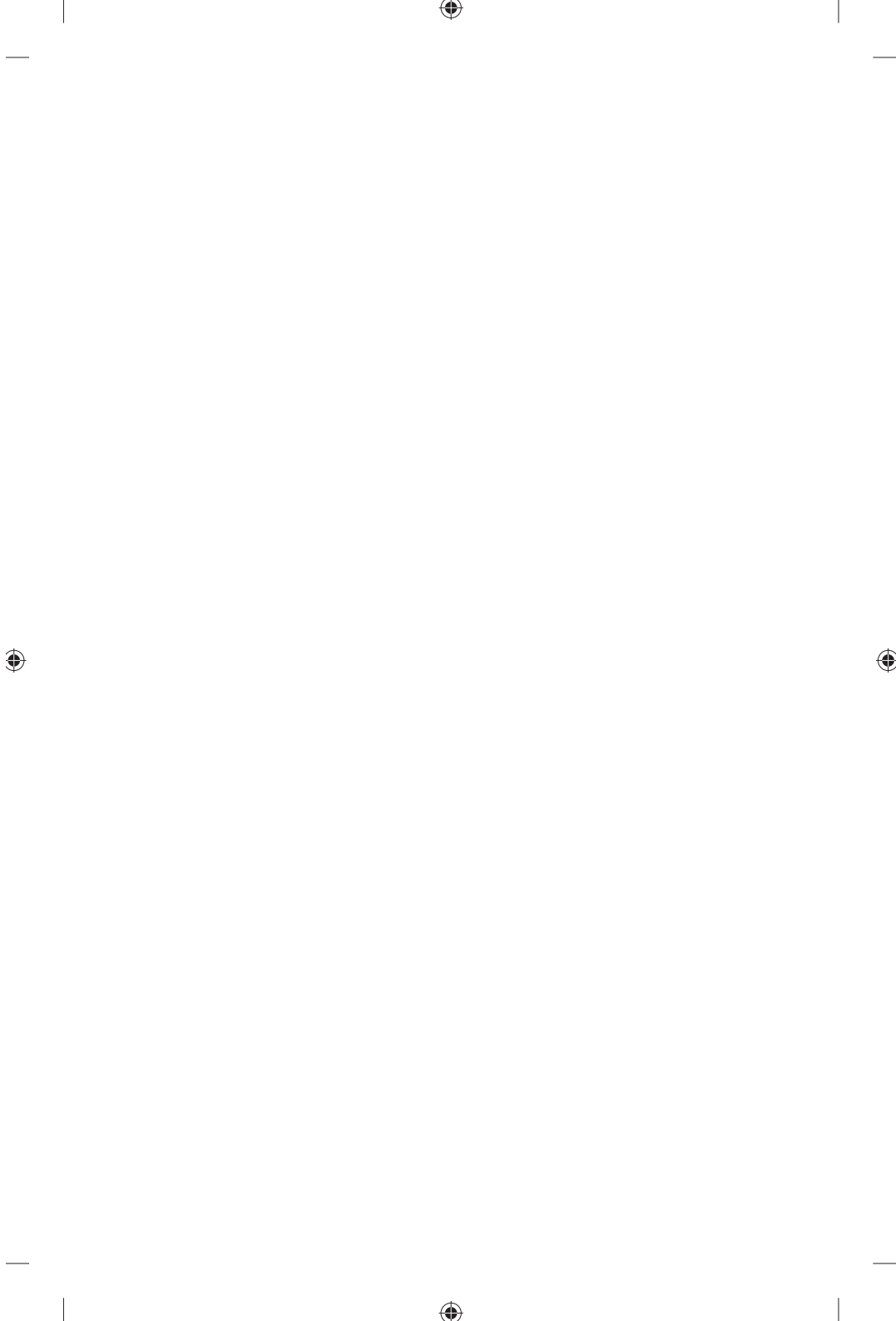
Aerial Media Company

Voor B & B & K
Dat jullie leven een geweldig mooi avontuur mag worden

a life filled with wonder is a wonderful life

Voorwoord

Feiten

Tot op de dag van vandaag is niet bekend wat er tussen juni 1476 en januari 1478 met de dan pas vierentwintigjarige Leonardo da Vinci is gebeurd of waar hij is geweest.

Vast staat wel dat deze periode allesbepalend is geweest voor veel van zijn uitvindingen.

Kunsthistorici staan voor een raadsel sinds Leonardo da Vinci's bekende schilderij *De Aankondiging* voor studiedoeleinden is bekeken onder röntgenstralen. Om onverklaarbare redenen heeft Leonardo de engel op het schilderij met niet-loodhoudende verf geschilderd. Daardoor is de engel, in tegenstelling tot de rest van het schilderij, onzichtbaar op de speciale röntgenbeelden.

In maart 2012 is bekend geworden dat onderzoekers in het Palazzo Vecchio in Florence, achter een dubbele muur, sporen hebben gevonden van *De Verloren Leonardo*. Deze ontdekking is het eerste bewijs van het bestaan van dit mysterieuze kunstwerk.

Op een klein verlaten eiland vlak voor de kust van Italië stierven meer dan 160.000 pestslachtoffers. In een psychiatrische instelling op datzelfde eiland heeft een gestoorde arts tus-

sen 1922 en 1968 vele patiënten gemarteld en afgeslacht. De legende gaat dat de geesten van overledenen er nog steeds ronddwalen. Sinds 1968 is het verboden het eiland te betreden.

Maandag 23 juni, einde middag

Met een harde klap raakten haar voeten de grond. Het duizelde haar en ze haalde automatisch diep adem. Een huiveringwekkende geur stroomde haar neusgaten binnen. *Het verkeerde moment, de verkeerde plek, wegwezen!* klonk het in haar zwaar bonkende hoofd. Ze wist zeker dat het de geur van de dood was. De fijne haartjes op haar armen sprongen omhoog. Ze voelde een hand op haar schouder. Met een schok draaide ze zich om.

‘Waar bleef je toch?’ hoorde ze Jack in de verte vragen.

Sophie keek hem in pure doodsangst aan.

‘Ik ben hier zeker al een paar minuten. Ik was de eerste. Dat licht... het raakte me... en opeens waren jullie...’ Terwijl Jack het zei keek hij haar onderzoekend aan.

Licht? Jullie? Sophie herhaalde de woorden in haar hoofd. Haar ogen probeerden te wennen aan de donkere ruimte. Ze keek om zich heen. *Jullie?* vroeg ze zichzelf opnieuw af.

Ze staarde naar Jack. ‘Waren er meer dan?’ Haar stem klonk hees.

Ze deed haar best zich in de schemerige ruimte te oriënteren. De zoete, vettige geur van de dood hing als een zware deken boven de ruimte en verdrong de zuurstof uit de lucht. Ze bedekte haar neus en mond met haar mouw, maar de alarmerende geur drong alsnog haar brein binnen. Ze bekeek haar trillende handen nauwkeurig, boog haar vingers een paar keer

en maakte een kniebuiging. Ze had geen verwondingen. Haar blik dwaalde langzaam af naar haar eigen kleding.

‘Wat is...?’ stamelde ze met half dichtgeknepen ogen. Ze probeerde zich te herinneren waarom ze er zo uitzag. Wat was er gebeurd? Ze sloeg haar handen voor haar gezicht en voelde tranen opkomen. Ze kneep haar neusgaten dicht en probeerde niet te kokhalzen. Wat hadden ze verkeerd gedaan?

Zes dagen eerder

Dinsdag 17 juni, ochtend

Alleen de Kerkstraat was, dankzij een aantal winkels en geroezemoes op de terrassen, levendig te noemen. De rest van het dorp was volledig ingedut. De laatste zijstraat van deze winkelstraat, de Lantaarnlaan, stond beter model voor de degelijkheid van Oudelijst. Perfect gesnoeide hagen en dikke hoge bomen vormden een strakke lijn langs de met klinkers bestrate laan.

In de Lantaarnlaan stonden keurig onderhouden woningen met rieten daken, een oude molen en twee grote woonboerderijen. In de eerste was een steenhouwerij gevestigd waar grafzerken werden gemaakt. De geluiden van het etsen van de zerken werd steevast overstemd door het gezaag bij de erachter gelegen houtzagerij. In de tweede woonboerderij, iets verder in de laan, woonde de familie Klein.

Sophie stapte voorzichtig uit bed. Ze trok geruisloos haar kleren aan, deed haar blonde haar in een knotje en sloop naar de deur.

Door het hele huis heen lag een honderd jaar oude vloer en Sophie en haar zusje Lisa wisten precies welke planken kraakten. Behendig vermeed ze de twee krakende exemplaren in haar kamer. Samen met Lisa maakte ze er een sport van om stiekem door het huis te sluipen, als afwisseling in hun verder spanningsloze leven.

Sophie deed voorzichtig de deur van haar kamer open en

keek de lange gang in. Aan weerszijden waren drie deuren. Sophies kamer was de achterste aan de linkerkant. Lisa had de laatste kamer aan de rechterkant. Helemaal aan het andere eind van de gang hing een wit porseleinen neushoornkop aan de muur. De neushoorn leek haar verontwaardigd aan te staren. Met opgetrokken wenkbrauwen tuurde ze terug.

Sophie hield haar adem in en deed een stap naar voren, zodat ze in de gang stond. De planken daar waren een grotere uitdaging dan die in haar eigen kamer, want in de gang lag een aantal piepende exemplaren tegen elkaar aan. Met een behoedzame sprong lukte het haar om er geruisloos overheen te springen. Ze haalde bij de trap even diep adem en sloop naar beneden. Tevreden dat ze onopgemerkt was gebleven liep ze de keuken in.

Een siddering schoot door haar lichaam toen ze merkte dat ze niet alleen was. Ze keek verbaasd naar haar ouders.

‘Dat duurde lang. Hebben jullie ons niet gehoord? Jij ver slaapt je nooit,’ zei haar moeder, terwijl ze Sophie onderzoekend aankeek.

‘Hè? Ik dacht juist dat ik de eerste was...? Ehhh...’ Sophie twijfelde en keek op de klok van de magnetron. Over precies tweeëntwintig minuten moest ze op school zijn.

‘Waar is Lisa?’ vroeg haar moeder, die alweer was omgedraaid en druk door wat paperassen bladerde.

Haar vader stond zonder het antwoord af te wachten op en gaf Sophie een kus op haar voorhoofd. ‘Ik moet gaan, gedraag je en doe je best op school.’

‘Ik moet nu ook echt gaan, we kunnen niet wachten op die treuzelkont.’ Haar moeder liep naar de gang en bleef staan bij de trap. ‘Lisa! Papa en ik gaan, dáág!’

Lisa reageerde niet.

‘Je komt te laat op schoo-hooool!’ riep ze hoofdschuddend, terwijl ze terugliep naar de keuken.

‘Tot vanavond schat!’ Sophies moeder beende op hoge hakken de deur uit achter haar vader aan. Sophie hoorde beide auto’s het grindpad afrijden en keek weer op de klok, nog maar zeventien minuten!

‘Lisa!’ schreeuwde ze, terwijl ze naar boven rende. ‘Lisa, schiet op, we zijn te laat.’ Sophie gooide met een klap de deur van Lisa’s kamer open.

Lisa stond in het midden van haar kamer en staarde haar zus grijnzend aan. ‘Chill man, ik ben al aangekleed. Even beneden iets te eten pakken en we kunnen gaan.’

‘Lolbroek. Je wordt bedankt!’

Lisa luisterde niet en liep opgewekt naar beneden. Haar lange donkerblonde krullen deinden vrolijk op haar schouders. Met haar grote ogen, ronde gezicht en kleine mond had ze iets weg van een antieke badpop.

Sophie liep achter haar zusje aan de trap af naar de keuken en probeerde met harde stem en drukke armbewegingen duidelijk te maken wat ze van haar gedrag vond. Lisa besteedde er geen aandacht aan en smeerde rustig een boterham.

‘Kom Soof,’ zei ze, terwijl ze naar buiten liep. ‘Straks komen we nog te laat,’ voegde ze er plagend aan toe.

‘Wat ben jij flauw zeg! We halen het nooit meer! Als we maar niet moeten nablijven door jouw schuld,’ mopperde Sophie. Ze deed de keukendeur achter zich op slot.

Lisa trok haar schouders op, terwijl haar zus doorratelde.

‘Ik weet niet wat jouw plannen zijn, maar ik hoor vandaag alles over mijn schoolreis! En na school heb ik met Jack afgesproken. Ik heb dus geen zin in jouw geintjes die mij m’n middag kosten. En trouwens, we moeten ook langs Zemel om

de koekjes te brengen die mama had gebakken, weet je nog?' Terwijl ze het allemaal zei, vroeg ze zich af of haar zusje überhaupt wel luisterde.

'Gezellig... ouwe Zemel,' mompelde Lisa toen ze langs de bakkerij op de hoek van de Lantaarnlaan fietste.

Mevrouw Zemel liep onrustig heen en weer door haar woonkamer en knipte een lampje aan. Ze bleef in de erker aan de voorzijde staan en keek naar de houtzagerij aan de overkant. Ze was net op tijd om Sophie en Lisa voorbij te zien fietsen, de Kerkstraat in.

Na een paar seconden viel het haar op dat het mandje naast de verwarming leeg was. 'Juffrouw Jannie... Juffrouw Jaaaannie,' riep mevrouw Zemel, gevolgd door een opmerkelijk fluitje.

Ze hoorde het beestje in de gang de trap af komen, waarna de witte hermelijn parmantig naast haar voeten kwam zitten.

'Jij weet toch dat je niet naar zolder mag?' zei ze streng, terwijl ze het beestje aaide. 'Heb je honger?' Mevrouw Zemel liep naar de keuken en schonk het schoteltje, dat in de hoek van de keuken op de grond stond, vol melk. Aandachtig hield ze het beestje in de gaten.

Normaal gesproken zou Juffrouw Jannie gulzig drinken met de punt van haar staart, die als enige van de verder spierwitte vacht zwart was, licht bevend omhoog. Tot mevrouw Zemels verbazing maakte ze nu geen enkele aanstalten om ook maar iets te drinken. Ook haar bakje met verse brokken bleef onaangeroerd.

'Lieverd... wat is er met je? Eerst ben je weg en nu wil je niks eten of drinken. Je bent toch niet ziek?'

De eerste keer dat mevrouw Zemel het witte beestje in haar keuken had gezien was ze zich wezenloos geschrokken. Het was een van de weinige keren dat ze blij was geweest met internet. Ze had meteen gezocht op de uiterlijke kenmerken. Het beestje was prachtig helder wit, had donkere kraaloojes met zwarte omkrullende wimpers en lange glanzende zwarte snorharen. Ze was erachter gekomen dat het ging om een hermelijn en had besloten om het even aan te kijken met deze onverwachte en ongewone huisgenoot.

Ze zou de hermelijn dagelijks verse kattenbrokken geven en af en toe een stuk konijnenbout.

Na een korte periode van gewenning was er al snel een warme vriendschap ontstaan. Ze noemde het beestje Juffrouw Jannie, naar een van de nonnen van de vroegere huishoudschool waar mevrouw Zemel op had gezeten.

De hermelijn had in de zomer van kleur moeten veranderen, van een witte wintervacht naar een bruine zomervacht, maar het beestje had net als Zuster Jannie spierwit haar, ook in de zomer.

Dat Juffrouw Jannie niet wilde eten of drinken gaf mevrouw Zemel een onbehaaglijk gevoel. Om zeker van haar zaak te zijn pakte ze het lange beestje voorzichtig op. Ze voelde met haar vingers door de vacht die mooi glanzend was, keek diep in de kraaloojes die helder naar haar terug staarden, keek goed naar de harige oortjes, opende het bekje, voelde met haar wijsvinger aan de scherpe tandjes en bekeek een voor een de pootjes en alle nageltjes. Ze voelde vervolgens nog even aan het ronde buikje dat zacht meeveerde en drukte het kleine witte lijfje stevig tegen zich aan. Juffrouw Jannie leek prima in orde, ze voelde niet warm en was ook niet sloom. Het beestje

vond het duidelijk genoeg geweest en glipte uit haar handen, sprong op de grond en schoot de keuken uit.

Het schoolplein was leeg toen Sophie en Lisa aan kwamen fietsen. De bel was duidelijk al gegaan. Ze zetten hun fietsen in het fietsenhok en liepen naar de deur.

‘Shit, te laat.’ Sophie trok tevergeefs aan de deur en drukte ondertussen op de deurbel.

‘Wie is daar?’ klonk het uit de speaker naast de deur.

‘Sophie en Lisa Klein,’ zei Sophie zacht.

‘Jullie mogen je meteen melden bij de conrector,’ bromde de stem streng.

In de hal hing een chemische geur van schoonmaakmiddelen. Naarmate ze de kamer van de conrector naderden, leek de lucht ijler te worden.

‘Ik doe het woord, jij zegt niks!’ fluisterde Lisa in Sophies oor.

Sophie keek haar zusje verongelijkt aan. ‘Knap, hoe je zelfs op fluistertoon nog dwingend kunt klinken.’

‘Sorry hoor, je vangt nou eenmaal meer vliegen met honing dan met azijn,’ fluisterde Lisa weer.

‘Hmmm,’ mompelde Sophie die eigenlijk iets terug wilde zeggen, maar voelde dat haar zusje gelijk had.

Sophie was een control freak als het ging om de dag inplannen, huiswerk maken, dingen uitpluizen, berekeningen maken..., dan was ze in haar element. Haar vader noemde haar niet voor niets *Mastermind*, maar in gezelschap kwam ze vaak niet goed uit haar woorden of zei ze net de verkeerde dingen. Vooral als ze boos was ging het mis. Het was vaak genoeg gebeurd dat ze dingen had gezegd waar ze achteraf zelf behoorlijk van baalde.

Haar zusje daarentegen was heer en meester over haar eigen emoties en wist precies wanneer ze wat moest zeggen. Lisa loog nooit, maar bleef vaak net zo lang praten en draaien totdat de ander het opgaf. Ze kon iemand nog laten geloven dat een vierkant rond was.

De zussen stonden naast elkaar voor de deur. Sophie knikte naar Lisa en deed een stap naar achteren.

Toen ze weer buiten stonden viel Sophies mond open van verbazing. 'Jij bent echt niet te geloven! Koekjes brengen bij Zemel? Dit is echt de meest vreemde schoolstraf ooit! En toch denkt de conrector ook nog dat wij zogenaamd een passende straf hebben? Hij zat helemaal tegen zijn stoel gedrukt tijdens jouw betoog.' Sophie draaide opvallend met haar ogen.

'Ik heb veel uit jouw mond horen komen, maar hoe je dit nu weer voor elkaar hebt gekregen... We gingen toch al langs die zure Zemel. Jij bent echt doortrapt!' lachte Sophie.

Lisa trok haar mondhoeken licht op, waardoor haar kenmerkende grijns een beetje tevoorschijn kwam. Ze hield haar handen naast haar hoofd en maakte met haar wijsvingers twee denkbeeldige hoorntjes. 'De beste truc van de duivel is de wereld doen geloven dat hij niet bestaat,' siste ze.

'Haha,' lachte Sophie, 'jij bent nog veel gevaarlijker, het is niet dat ze denken dat je niet bestaat... nee, ze vinden je nog aardig ook!'

Nu moest ook Lisa lachen.

Sophie keek op haar horloge. 'Shit, er is alweer een uur voorbij. Ik moet opschieten, want ik krijg straks alles te horen over de schoolreis.'

Lisa keek meteen een beetje sip. De laatstejaars-schoolreis was iets waar iedereen vanaf de bovenbouw naar uitkeek. Voor

Sophie was het dit jaar zover. Lisa zat over een jaar pas in de laatste groep.

‘Oké, ik zie je straks weer.’ Lisa sprong de trap op richting haar lokaal.

Mevrouw Zemel blies de kaars uit, gaf de planten wat water en zette de foto’s op het tafeltje naast de televisie recht. Ze pakte een stoffer en haalde hem langs de donkerbruine oude kast die in het midden van de lange achterwand stond. Ook de lijstjes van de schilderijen aan weerszijden van de kast ontsnapten niet aan haar aandacht.

Een van de kunstwerken aan de muur misstond tussen de overige stillevens en zeegezichten. Met de stoffer in haar hand bestudeerde ze de vergeelde schets en vroeg zich af hoe ze er ook alweer aan was gekomen. Met weemoed dacht ze terug aan de tijd dat ze in de Lantaarnlaan was komen wonen. Plots wist ze het weer en het bracht haar op een goed idee.

Mevrouw Zemel had destijds samen met haar man de bakkerij gekocht en het bovenliggende appartement betrokken. De schets was een welkomstcadeau geweest van meneer Roest.

De eerste dag dat mevrouw Zemel en haar man hun intrek hadden genomen, was meneer Roest spontaan langsgelkomen. Hij woonde een paar straten verderop. Toen mevrouw Zemel de deur had geopend, was hij meteen begonnen met praten.

‘Van harte welkom op de Lantaarnlaan meneer en mevrouw. Geweldig dat u hier bent komen wonen. Oudelijst kijkt uit naar de heropening van de bakkerij. Er gaat niets boven vers brood, weet u.’

Meneer Roest had meneer en mevrouw Zemel daarbij enthousiast de wat aparte schets cadeau gedaan.

‘Hier ziet u, een prachtige schets die ik verplicht ben aan u te overhandigen. Al is het slechts tijdelijk...’

Meneer Roest had verteld dat hij de schets op zijn beurt van de oude professor Kwakkelstein in bewaring had gekregen. Professor Kwakkelstein woonde voorheen in de goed verschoolen woonboerderij in de Lantaarnlaan, maar was ernstig ziek geworden en al een lange tijd geleden overgeplaatst naar een verzorgingshuis. Professor Kwakkelstein had meneer Roest bij zijn verhuizing toevertrouwd dat de schets echt bij de woonboerderij hoorde. Hij had meneer Roest ook op het hart gedrukt dat de schets te zijner tijd moest worden overgedragen aan de nieuwe bewoners van de boerderij.

‘Meneer Kwakkelstein vond het belangrijk dat de schets in de buurt van de woonboerderij bleef, maar die staat al zo lang leeg en in de huidige staat... En weet u, ik ben al oud, dus of ik het nog meemaak... Afijn, u woont er nu het dichtst bij in de buurt dus het behoort u toe,’ had meneer Roest gezegd.

‘Als er op een dag nog nieuwe bewoners komen in de woonboerderij wil ik u vragen om de schets aan hen door te geven.’

Al die jaren was mevrouw Zemel dit voorval vergeten en had de schets achteloos bij haar aan de muur gehangen. Met schaamrood op de kaken besepte ze dat ze er niet eerder aan had gedacht, terwijl het toch al een aantal jaar geleden was dat de familie Klein in de woonboerderij was komen wonen.

Ze had destijds eigenlijk al geen burens meer verwacht, zo vervallen was de gigantische boerderij geweest. Tot er opeens een hele rits busjes van een bouwbedrijf voor het huis had gestaan. Een paar maanden lang werd de boerderij van binnen en van buiten flink onderhanden genomen. Een dag nadat de verhuiswagens in de straat hadden gestaan waren twee schattige kleine meisjes, de een met witblond engelachtig haar en

de ander met prachtige krullen, zich met hun moeder komen voorstellen.

Mevrouw Zemel haalde de schets voorzichtig van het spijkertje af en zette hem op het dressoir in het halletje bij de deur. Als vanmiddag de meiden langskwamen zou ze haar afspraak na al die jaren alsnog nakomen. De schets zou dan weer toebehoren aan de rechtmatige eigenaars van de woonboerderij, precies zoals professor Kwakkelstein gewild zou hebben.

Ingenomen met haar eigen besluit vertrok mevrouw Zemel met een grote rieten tas aan haar arm, op weg naar de markt, voor een vers stuk konijnenbout voor Juffrouw Jannie.

De deuren klaptten open nadat de bel was gegaan. Als een losgeslagen horde bizons renden de kinderen door de gang. Het oorverdovende lawaai ebde langzaam weg uit de gang en verplaatste zich naar het schoolplein.

Sophie kwam, samen met Jack, als laatste het lokaal uitlopen. Ze hadden een onrustige dag achter de rug, waarbij ze wilde plannen hadden gesmeed voor de aankomende schoolreis.

Jack was Sophies beste vriend. Samen met zijn vader en broertje Tom woonde hij schuin tegenover Sophie en Lisa, in de achterste helft van het vroegere conciërgehuis van de houtzagerij. Een echt mannenhuis, rommelig, zonder al te veel gezelligheid en met een constante geur van sigaretten. Soms bleven de gordijnen gewoon de hele dag dicht. Hun tuin lag pal naast het terrein van de houtzagerij, waardoor overdag het indringende geluid van kettingzagen steevast hoorbaar was in elke kamer.

Op school wist eigenlijk niemand dat de vader van Jack en Tom de eindjes elke maand maar net aan elkaar kon knopen.

Jack baalde er weleens van, maar met zijn lange verschijning en blonde krullen was hij erg populair en hij had niet de behoefte openheid van zaken te geven. Zijn broertje kon het allemaal niets schelen, zolang hij maar kon skateboarden.

Jack en Tom brachten meer tijd door in het huis van Sophie en Lisa dan in hun eigen huis, temeer omdat de ouders van de meiden doordeweeks bijna nooit thuis waren.

Toen Jack en Sophie het schoolplein opliepen zagen ze Lisa en Tom al bij het fietsenhok staan.

‘Lies, we moeten nu meteen thuis die koekjes ophalen zodat we langs Zwavelkje Zemel kunnen. Hoe sneller we daar vanaf zijn, hoe beter. Jack, ik kom je daarna ophalen,’ zei Sophie stellig, terwijl ze haar fiets pakte.

Tom keek grijnzend naar Lisa die duidelijk geen zin had in de afspraak bij mevrouw Zemel en met haar ogen rolde. ‘Veel plezier bij die zure ouwe Zemelkorst.’ Tom trok een overdreven vies gezicht en kneep zijn neus dicht.

Lisa, die zijn opmerking wel grappig vond, sprong grinnikend op haar fiets en reed snel haar zus achterna.

Terwijl Sophie voor hun huis op straat bleef wachten, pakte Lisa binnen de schaal met koekjes, die haar moeder afgelopen weekend had gebakken in een mislukte poging iets gezamenlijk met de meiden te doen.

Met een koekje in haar mond kwam Lisa aangelopen. Toen ze iets tegen haar zus wilde zeggen, schudde Sophie wild haar hoofd.

‘Néé, zeg het maar als je mond leeg is! Echt Lisa. Waag het niet. Ik vind het zo verschrikkelijk om dat vieze, korrelige, droge geluid te horen als je met een mond vol koek praat,’ zei Sophie, terwijl ze overdreven hard rilde.

Lisa keek haar zus strak aan en probeerde met zo veel mo-

gelijk geluid te fluiten, waardoor de koekkrumels in het rond vlogen. Sophie deed haar best om boos te kijken, maar proestte het uit toen de krumels zelfs in haar gezicht vlogen.

‘Gadverdamme Lies, wat ben je ook erg.’ Sophie veegde met een snelle beweging de koekresten van haar gezicht.

‘Ik wil echt niet langer dan een uur blijven...’ zei Lisa toen haar mond leeg was, ‘dan weet je dat.’

Na één keer aanbellen klonk er een zoemend geluid. De portiekdeur werd op afstand ontgrendeld, waardoor Sophie hem kon openen. Lisa liep achter haar zus aan de trap op naar de eerste etage. Mevrouw Zemel stond al in de deuropening te wachten.

‘Nou meisjes, wat leuk... kom binnen, ik dacht vanochtend nog aan jullie.’ Ze wierp een korte blik het trapgat in om te kijken of ze Juffrouw Jannie zag. Ze had het beestje sinds vanochtend niet meer gezien en dat was vreemd. De hermelijn stond haar normaal altijd in de keuken op te wachten als ze naar de markt was geweest, maar dit keer was ze in geen velden of wegen te bekennen.

Lisa zette de schaal koekjes op tafel en pakte er gelijk één uit, waarna ze hem richting mevrouw Zemel schoof. ‘Voor u, zelf gebakken.’

Mevrouw Zemel schonk twee glazen limonade in en pakte een koekje uit de schaal. ‘Héerlijk!’ zei ze, terwijl ze een hap nam.

Lisa kneep haar ogen tot spleetjes en spitste haar oren. Sophie keek smalend toe. Ze had laatst tegen haar zusje gezegd dat als mevrouw Zemel iets at, ze haar kunstgebit een beetje hoorde klapperen. Lisa stopte met kauwen en deed haar best het geluid te horen, terwijl ze de malende mond van mevrouw Zemel nauwkeurig in de gaten hield.

Opeens staarde ze haar zus met grote ogen aan. Snel keek ze terug naar de mond van mevrouw Zemel. Sophie had gelijk, een vreemd knarsend dof geluid was hoorbaar, precies tegelijk met het bewegen van de kaak van mevrouw Zemel.

Sophie verstijfde toen ze zag dat haar zusje het ook hoorde. Gespannen probeerden ze allebei niet in lachen uit te barsten en keken ieder een andere kant op.

Mevrouw Zemel vroeg Lisa hoe het op school ging, maar zonder het antwoord af te wachten begon ze te ratelen over haar eigen dag. 'Wat gek dat Juffrouw Jannie weg is...'

Lisa leek oprecht. 'Als we hem zien brengen we hem meteen terug.'

'Brengen we háár terug,' verbeterde Sophie haar zusje.

'Haar! Het is toch "Juffrouw"!'!

Lisa rolde met haar ogen, keek op haar horloge en stond op. Er was al een uur voorbij. Ze wilde naar Tom en nog even chillen voordat haar ouders thuiskwamen.

'Sophie en ik moeten gaan. Als we Juffrouw Jannie zien brengen we hem... eh haar..., brengen we haar terug.'

'Ohh... wat zijn jullie toch fantastische meiden.'

Lisa keek apathisch uit haar ogen toen mevrouw Zemel haar stevig in haar wangen kneep alsof ze een kind van vijf was. 'Ik heb nog wat voor jullie.'

Mevrouw Zemel liep mee naar de deur en pakte met licht bevende handen de schets van het dressoir. 'Lisa, jij keek altijd al naar deze schets. Ik geef hem jullie nu... Hij hoort namelijk ook eigenlijk bij jullie huis, bedacht ik me vanochtend... Het zit namelijk zo dat...'

De meiden keken elkaar in een flits aan. Sophie trok verbaasd een wenkbrauw op, maar Lisa toverde bliksemsnel een glimlach tevoorschijn. Ze had geen zin om nu weer een heel

verhaal over een schets te moeten aanhoren. Ze wilde naar buiten.

‘Bedankt,’ zei Lisa snel, toen Sophie de schets van mevrouw Zemel aannam. Lisa opende de deur en duwde haar zus subtiel richting de trap.

‘Bedankt,’ herhaalde ze, ‘maar we moeten nu echt gaan, we moeten nog heel erg veel huiswerk maken.’ Listig als ze was wist ze dat mevrouw Zemel niet zou willen dat hun huiswerk in het gedrang kwam.

Halverwege de trap draaide Sophie zich vragend om naar Lisa.

‘Waarom hoort dit ding bij ons huis?’

Lisa reageerde niet op de vraag van haar zus. ‘Dáág, mevrouw Zemel!’ Enthousiast zwaaide ze omhoog, terwijl ze achterom keek.

Mevrouw Zemel knikte vriendelijk en trok de deur achter zich dicht. Ongerust liep ze door de kamer heen en weer. ‘Juffrouw Jannie... Juffrouw Jannie, waar ben je?’ Met een zorgelijke blik keek ze rond of ze het beestje ergens in de kamer kon ontdekken. Ook het opmerkelijke, maar vertrouwde fluitje mocht niet baten. Juffrouw Jannie was nergens te bekennen.

‘Zemel wordt gewoon oud. Ze begint wartaal uit te slaan,’ zei Lisa toen ze buiten stonden.

‘Wat nou? Bij ons huis horen? Pfffffft...’ Lisa tikte met haar wijsvinger op haar voorhoofd.

‘Je hebt misschien ook wel gelijk,’ zei Sophie. ‘Ik loop naar Jack en zet dit stomme ding meteen wel bij het oud vuil.’

‘Ben je helemaal gek geworden? Die schets is misschien wel vet veel geld waard, weet jij veel!’ Lisa schatte snel haar kansen in en griste zonder te twifelen de schets uit de handen van haar zus.

Sophie bleef verbouwereerd staan en zag hoe haar zusje met de schets onder haar arm wegsprintte.

Lisa rende, zonder op het verkeer te letten, de Lantaarnlaan over, naar het gat in de vervallen schutting bij de overburen.

Sophie zette, met een paar seconden vertraging, de achtervolging in. 'Lisa, niet zo hard rennen... geef aan mij! We hebben 'm samen gekregen!'

Lisa moest bukken om zich door het gat te kunnen wurmen. Ze vergat in de haast bijna dat de schets, die stevig onder haar arm geklemd zat, er lastig doorheen zou passen. Ze kantelde 'm nog net op het laatste moment, maar bleef daarbij met haar mouw aan iets haken. Ze hoorde een scheurend geluid, terwijl ze hard aan haar rechtermouw trok. Een stukje stof hing als een troosteloos vlaggetje aan een roestige spijker. Balend schudde ze haar hoofd toen ze de winkelhaak in haar jas zag, maar ze moest snel verder.

Ze rende dwars door de overwoekerde tuin, via het inmiddels ingesleten paadje, het terrein van de oude houtzagerij op. Met een schok kwam ze tot stilstand toen Jack plotseling voor haar opdook en haar arm greep. 'Ik hoorde Sophie binnen helemaal schreeuwen. Wat is er aan de hand?'

Lisa probeerde zich tevergeefs los te trekken. 'Wat heb je daar in je handen, een schilderij?'

Jack was bijna twee jaar ouder en stak meer dan een kop boven haar uit. Hij rekte zich uit en deed zijn best nog langer te lijken.

Sophie kwam de hoek om gerend en stormde regelrecht op haar zusje af. Lisa rukte zich los uit de houdgreep en keek haar verbolgen aan.

'Geef dat maar aan mij.' Sophie pakte de lijst stevig vast. Lisa

probeerde tegenkracht te zetten, haar knokkels sloegen wit uit, maar Sophie was te sterk. Met een stalen gezicht keek Lisa naar de schets. De lijst hing door het getrek een beetje scheef in zijn voegen.

Lisa leek vuur te spuwen. 'Nou ja! Je hebt 'm kapot gemaakt. Nu moet-ie gelijmd worden, anders valt die schets er straks nog uit en dan is-ie zeker niets meer waard!'

'Halloooo! Wil iemand mij hier nou eindelijk eens vertellen wat er aan de hand is?'

'Het is een of ander oud schilderij dat we van Zemel hebben gehad,' zei Sophie.

'Niet! Het is een hele oude schets! En jij vond 'm niet mooi! Je wilde 'm zelfs meteen bij het oud vuil zetten, dus is hij nu van mij!' Lisa kneep haar ogen samen en keek haar zus zo fel mogelijk aan.

'Hmmm, jullie hebben dus serieus ruzie om dat ding? Wat is het dan? Laat eens zien!'

Sophie deed een paar stappen naar achteren, zodat Lisa en Jack er niet bij konden en hield de schets omhoog, alsof het een gouden plak was die ze zojuist gewonnen had bij de Olympische Spelen.

'Tjongejonge wat een herrie om niks. Wat moet je daar nou mee? Kom op zeg.' Jack probeerde zo ongeïnteresseerd mogelijk te kijken. 'Geef je zusje gewoon dat lelijke ding terug. Wat moet je ermee? Kom, gaan we nog een film kijken?' Hij leek de schets alweer vergeten en gaf Sophie nog een por.

Met tegenzin gaf Sophie de schets terug aan haar zusje. 'Hier..., ik vond hem toch al niet mooi!'

Lisa pakte de schets met beide handen aan en glimlachte triomfantelijk. '*Thanks sis!* Wacht maar totdat die schets echt oud blijkt te zijn, dan piep je wel anders. Honderd euro, twee-

honderd euro...’ Met haar vingers telde Lisa denkbeeldig een grote stapel geld.

Terwijl Lisa tevreden naar de uitgang van het terrein liep, hoorde ze Tom roepen. Ze draaide zich om en zag hem aan komen rennen. Hij was iets kleiner en breder dan zijn broer, maar kon net zo hard rennen. Hij had een spijkerbroek aan die aan de onderkant flink was afgetrapt en een T-shirt van een of ander skateboardmerk. Zijn lichtbruine, piekerige haar plakte tegen zijn voorhoofd.

Toen hij naast haar stond vertelde Lisa hem snel hoe ze de schets van mevrouw Zemel hadden meegekregen.

‘Is het dat ding in je handen?’ vroeg hij nieuwsgierig, toen Lisa even stil was.

‘Yep, dit is ’m.’ Ze hield de schets opzichtig voor zijn neus. ‘Ik weet zo zeker dat dit bijzonder is! Mijn vader heeft me een keer een boek laten zien in zijn kamer met daarin tekeningen, die precies hierop lijken.’

Tom keek aandachtig naar het kunstwerk dat Lisa hem liet zien. De houten lijst was van het meest simpele soort en leek niet oud. Ook het glas zag er normaal uit en was glanzend schoon. Achter het glas zat de schets geklemd met een crème wit passe-partout eromheen, iets groter dan de schets zelf. Het papier van de schets was vergeeld met bruinige vlekken en beduimelde randen. De roestkleurige inkt was verlopen en leek op sommige plekken bijna verzonken in het papier. De krabbelige teksten met gekke krulletters hadden iets weg van geheimschrift. Tussen de teksten stonden kleine tekeningen.

‘Kijk Lies, dit lijken wel vier poppetjes... en de rest... Ik zou het echt niet weten, ik snap er in elk geval niets van. Ik denk dat Sophie gelijk had en dat het gewoon oude rommel is.’

Lisa tuurde met finge knepen ogen naar de schets. De poppetjes waren haar nog niet eerder opgevallen en ze deed haar best de andere tekeningen te ontcijferen.

‘Misschien is het een oude schatkaart... of een geheimbrief, weet je? Zo’n ding als in films, waarop staat waar we goud kunnen vinden!’ opperde Tom enthousiast.

Lisa proestte het uit. ‘Idioot, doe normaal man. Natuurlijk is het geen aanwijzing naar een berg met goud. Denk je dat er vroeger piraten in het huisje van Zemel hebben gewoond? Ik denk dat dit kunst is... van vroeger... oude kunst zeg maar..., maar dat kan net zo goed veel geld waard zijn!’

Doordat Lisa en Tom druk in gesprek waren, hadden ze niet door dat Sophie en Jack hen tot op een paar meter waren genaderd.

‘Ik heb alles gehoord hoor,’ zei Sophie, die wat breder ging staan en haar armen over elkaar sloeg.

‘Jij denkt echt dat dit oude gare oma geval geld waard is?’

‘Yep, honderd procent!’ antwoordde Lisa zelfverzekerd.

Sophie keek haar zusje aarzelend aan en liet haar armen zakken. ‘Oké, dan heb ik een idee. Wij stoppen met ruziemaken en verkopen die schets... en dan verdelen we de opbrengst.’

Bij het woord opbrengst kreeg Jack ineens ook interesse. ‘Koop dan voor mij een scooter... pleeeeeease!’ Hij helde overdreven naar achteren, deed het geluid van een voorbijrazende scooter na en gaf met zijn rechterhand zogenaamd gas.

‘Dat vind ik ook wel een eerlijke oplossing,’ zei Tom.

Lisa murmelde bedenkelijk. ‘Mwah... We moeten dan wel eerst héél goed weten wat-ie waard is, want ik ga die schets dus echt niet zomaar verkopen.’

‘Is goed,’ zei Sophie, ‘laten we dat dan meteen gaan uitzoeken. Waar is dat boek van papa waar jij het over had?’

‘In zijn werkkamer.’ Lisa was opvallend blij met deze plotselinge en enigszins opwindende invulling van de middag en nam tevreden het voortouw.

Bij de uitgang van de houtzagerij hield de groep even stil. Ze keken links en rechts de Lantaarnlaan in om er zeker van te zijn dat er geen auto’s aan kwamen en dat niemand hen had gezien.

Bruisend van energie staken ze, in een door elkaar opgejut drafje, schuin de straat over, de lange oprit op. Het dikke grindpad knerste onder hun voeten. Aan weerskanten stond een rij hoge bomen, waardoor het huis vanaf de straat bijna niet te zien was.

Lisa draaide haar hoofd zodat ze zowel Tom, die naast haar liep, als Sophie en Jack, die net achter haar liepen, goed zag.

‘Oké...,’ zei ze, ‘er staan nog geen auto’s, papa en mama zijn er dus nog niet. Ze komen rond zes uur thuis, we moeten dus opschieten.’

Parallel aan de linker voorzijde van de langgerekte boerderij liep een breed, grachtengroen hek tussen de struiken door, tot aan de beukenhaag bij de burens.

Lisa stak een lange sleutel in het roestige slot. Het hek sprong met een knarsend geluid een stukje open. Ze hield het nog wijder geopend en gebaarde dat de anderen op moesten schieten.

Toen ze de keukendeur opende, klonk er een doordringend gepiep. Lisa liep vastberaden naar de muur rechts in de hal. ‘Wacht in de hal,’ gebod ze de anderen, terwijl ze een klepje opende van een kastje aan de muur. ‘Eerst het alarm!’

Ze typte vier knopjes in op de alarminstallatie, gevolgd door het symbool *hekje*. Een korte pieptoon klonk waarna het stil was.

‘Komt u maar!’ Lisa maakte theatraal een diepe buiging.

Sophie gooide haar jas en tas op de tafel. ‘Ik heb dorst, jullie ook?’ riep ze half over haar schouder.

‘Nah... laat maar, laten we eerst even snel dat boek zoeken,’ hoorde ze Jack roepen vanuit de hal.

Sophie luisterde niet, liep naar de kast en pakte een glas. Ze zette de kraan vol open en liet het glas vollopen. ‘Willen jullie echt niets drinken?’ riep ze richting de gang.

Ze kreeg geen reactie, dronk het glas in één teug leeg en zette het met een luide klap terug op het aanrecht. Voldaan liep ze achter de anderen aan de werkkamer in.

Die had wel iets weg van een oude bibliotheek. De muren waren van vloer tot plafond voorzien van brede kastdelen met dikke, massief houten, donkerbruine boekenplanken. Duizenden boeken stonden dicht tegen elkaar aangedrukt, slechts her en der onderbroken door wat gekke antieke snuisterijen.

Het plafond was gebroken wit, met in de hoeken sierlijke ornamenten, die tijdens de restauratie van het oude huis enkele jaren geleden in ere waren hersteld. De kamer was het paradepaardje van hun vader.

De muren waren bijna vier meter hoog. Om bij de bovenste boeken te kunnen, hing aan elke wand een smalle verrijdbare trap die met een rails aan de bovenste boekenplank was bevestigd.

Helemaal achter in de lange kamer stond een rijkelijk gedecoreerd, groot en zwaar donkerbruin bureau met daarop een goudkleurige leeslamp met een groene glazen kap. Een rommelige stapel paperassen werd bijeengehouden door een plexiglazen presse-papier waarin een opgezette doodshoofdvlinder lag.

Sophie knipte de schakelaar aan de wand omhoog, waardoor de grote imposante kroonluchter aan floepte.

Ze kwamen bijna nooit alleen in de werkkamer. Het was niet verboden, maar het was wel duidelijk dat hun vader hun aanwezigheid hier niet bepaald op prijs stelde. Ze vonden er zelf ook niets aan. Oude boeken die een muffe geur verspreidden, gekke opgezette beesten en vreemde prullaria vormden niet bepaald een omgeving waar ze blij van werden.

Deze middag was het anders. Ze hadden een doel. Vooral Lisa, die de schets van mevrouw Zemel op het bureau had gelegd, nam de zoektocht bloedserieus. Ze wilde niets liever dan bewijzen dat ze gelijk had en begon meteen na binnenkomst de boeken nauwkeurig te bekijken. Ze ging netjes de planken langs, systematisch van links naar rechts en van boven naar beneden. Met haar handen in haar zij en haar hoofd achterover in haar nek bestudeerde ze de ruggen van de bovenste rij boeken, op zoek naar iets wat ze zou herkennen.

Tom wist niet zo goed wat hij moest doen en waar hij moest beginnen. Hij stond er verloren bij en keek zoekend om zich heen.

Jack had ook geen idee en gaf van ellende Tom uitdagend een pets tegen zijn achterhoofd. Tom draaide zich in een flits om en gaf Jack instinctief een harde duw. Jack, die de reactie van zijn broertje niet had verwacht, wankelde en verloor zijn evenwicht. Met een klap viel hij tegen het antieke bureau.

‘Pas op man...’ Sophie keek de jongens geërgerd aan. ‘Mijn vader vindt het echt niet tof als wij hier iets kapotmaken. Ik heb echt helemaal geen zin in gezeur, want dan mag ik het weer oplossen.’

Lisa keek niet op of om en ging stoïcijns door met waar ze mee bezig was. Ze had de bovenste rij gehad en was inmiddels de boeken op de plank daaronder aan het controleren.

Toen Sophie niet keek gaf Jack zijn broertje plagerig nog een klein duwtje, wat hem een boze blik van Tom opleverde.

Uit verveling ijsbeerde Jack door de kamer, totdat hij Sophie riep.

‘Soof, kijk daar!’ Hij wees naar het skelet van een grote opgezette vogel, op de een na bovenste plank in de kast, achter het bureau. De plank boven de vogel was verwijderd, zodat het beest, dat ongeveer een meter hoog was, in de kast paste.

Sophie kwam naast hem staan. ‘Dat is een dodo...,’ zei ze, ‘die heeft papa ooit van Hans gekregen, die gekke vriend van hem.’

‘Wow, die is echt gaaf...,’ gilte Jack, ‘kunnen we ’m pakken?’

‘We moeten wel voorzichtig doen, hè Jack. Die dodo is vet speciaal. Dat beest is uitgestorven, dus als we hem kapotmaken kunnen we niet even een nieuwe kopen.’

‘Ja... ja...’ Jack wuifde Sophies woorden weg.

‘Oké,’ zei Sophie. ‘Kom eens hier bij het bureau staan lange lijs, dan ga ik op je schouders zitten en kan ik er misschien bij.’

Sophie klom voorzichtig op het bureau zodat ze makkelijk op Jacks schouder kon klimmen. Met zijn blik op de vogel gericht kwam hij voor haar staan. Precies op het moment dat Sophie een been over zijn schouder sloeg, schoot Tom plotsklaps met veel lawaai onder het bureau vandaan.

‘Boehhh!’ Met zijn armen wijd schoot Tom naar voren, met de bedoeling zijn broer te laten schrikken. Hij duikelde in de knieholtes van Jack, die daardoor zijn evenwicht niet meer kon bewaren. In een poging de dodo te ontwijken helde Sophie naar links, waardoor ze samen met Jack richting de hoek van de kast tuimelde.

Lisa keek verschrikt op. Ze zag Tom languit op de houten

vloer liggen. Jack stortte samen met Sophie in volle vaart tegen de kast. Sophie probeerde nog net de rails van een van de trap-
petjes te grijpen, maar de kast leek op dat moment van haar
weg te glijden. Een enorm kabaal denderde door de kamer. De
kast piepte en kraakte en schoof zo'n vijftien centimeter opzij.
Stof werd langs de kieren de kamer in geblazen.

Sophie viel bovenop Jack en slaakte een gil. 'De kast... óóó,
de kast is stuk!' zei Sophie, happend naar adem.

'Ik denk dat ik mijn vinger heb gebroken,' jammerde Jack,
die op de grond lag met zijn wang op de houten vloer.

Vanuit zijn benarde positie zag hij Lisa met grote ogen naar
de wand achter hem staren. Het was voor één moment dood-
stil, niemand durfde iets te zeggen, totdat Tom de stilte door-
brak.

'Achter je, aansteller! Kijk dan!' riep hij tegen Jack, terwijl
hij naar een plek achter zijn broer wees. Lisa staarde ademloos
dezelfde kant op.

Jack richtte zich voorzichtig op en draaide z'n hoofd lang-
zaam naar de kast. 'Aaaaauuw, alles doet pijn... ik heb echt elk
bot in mijn lichaam gebroken,' piepte hij.

'Man zeur niet!' schreeuwde Tom. 'Achter je... de kast... Er
zit een geheime kamer achter de kast!'